

Не загатваше ли Храбъръ, че той е неговъ съквартирантъ?

7. Януарий

Той изтича въ стаята. Веднага следъ него се потропа.

— Полицията! — извика Храбъръ.

Сѣтихъ устнитѣ ми да се присвиватъ и безгранично презрение да ме обхваща къмъ недостойника. За него азъ убихъ Рабъ. Бѣше ли нужна властѣта, за да изкаже благодарността си за това?

Съ стиснати песници се хвърлихъ отгоре му:

— Кой е вѣнъ?

Той ме блѣсна.

— Сега азъ те познавамъ.

Той ме бѣше позналъ едва въ тоя мигъ!

— Ти ме заплете въ чудовищната си мрежа, но днесъ азъ я разкъсвамъ. Ето — —

Каза това и направи крачка къмъ вратата, на която непрекъснато се тропаше. Азъ не се уплашихъ. Но недостойникътъ трѣбваше да получи своето. Хвърлихъ се върху него и прехванахъ гърлото му. Стиснахъ здраво. Непоколетимо. Той махна съ рѣце и изхрипѣ. Не. Нѣкой проговори:

— Де е лицето?

Азъ погледнахъ: предъ отворената врата стоеше стражарь. Всичко бѣше свършено. Недостигнахъ още смисъла, ценното на моя животъ, азъ стояхъ предъ неговия край.